

[Bouet.]

denre Tid stemmer vi for den ene Samling Millioner efter den anden, men der kommer en Dag, hvor Regningen skal betales, og derfor maa det være Politikernes og ikke mindst Ministrenes Opgave at overveje, hvorledes man skal stille sig til de forskellige Spørgsmaal og til de Udgifter, som vil melde sig i Fremtiden. Jeg vil med Henblik herpaa spørge den højtærede Minister, om han ikke anser det for formaalstjenligt, at man ogsaa undersøger det Spørgsmaal, som har været fremme for nogle Aar siden her i Rigsdagen, men som dengang af politiske Grunde ikke blev til noget, nemlig Spørgsmaalet om Indførelse af en Folkeforsikring. De gamles Medlemsblad, som jeg omtalte før, har stadig dette Spørgsmaal paa Tapetet og henviser til en Folkeforsikring, idet det hævdes, at den nuværende Ordning i Virkeligheden ikke er en Forsikring — hvad den heller ikke er —, men en Understøttelse, og at det vilde skabe mere Tilfredshed, hvis man byggede Hjelpen til de gamle paa Forsikring. Nu er det ganske klart, at Indførelsen af en saadan Ordning ikke vilde hjælpe de nuværende Aldersrentnydere, men jeg gaar ogsaa ud fra, at der tænkes paa de mange, der kommer efter dem. Derfor vil jeg som sagt tillade mig at henlede Ministerens Opmærksomhed paa dette Punkt og spørge, om det ikke vilde være formaalstjenligt, om man lod det Udvalg, som er nedsat vedrørende Fradragreglerne, ogsaa overveje Spørgsmaalet om at indføre en Ordning, hvorefter enhver Borger f. Eks. skulde betale en vis Procent af sin Indtægt og have en dertil svarende Pension. Saa fremt dette ikke var tilstrækkeligt til en anstændig Tilværelse, maatte man saa supplere denne Pension op fra Statens Side, som man gør det i Sverige. Jeg kan ikke se andet, end at det maa være den eneste Vej, naar man vil give de gamle Aldersrentnydere en anstændig Hjælp paa deres gamle Dage. Jeg er selvfølgelig ikke blind for de Indvendinger, der kan rettes derimod, og de Vanskeligheder, der kan være ved Indførelsen af en saadan Folkeforsikring, idet et Slægtled skal bære Byrden for baade de nuværende og de fremtidige Aldersrentnydere, medens Ordningen gennemføres; men jeg tror alligevel, det vilde være naturligt — nu er det jo ikke det politiske, der er i Højsædet, det er Samfundssind og Samarbejde —, om Regeringen tog dette Spørgsmaal op til Overvejelse.

P. N. Petersen (Røje): Det er med Glæde, Det radikale Venstre støtter det

foreliggende Lovforslag. Jeg skal ikke nægte, at det kunde være fristende at nævne alle de Ting, der taler til Fordel for en Gennemførelse af Forslaget, men da det i det væsentlige kun kunde blive en Gentagelse af, hvad jeg tidligere har anført under Forhandlingerne her i Tinget vedrørende disse Spørgsmaal, skal jeg afholde mig derfra.

Det interesserer mig i høj Grad, at den højtærede Arbejds- og Socialminister oplyser, at Administrationen har nedsat et Udvalg til at overveje en varig Ændring af Reglerne for Ydelse af Invalide- og Aldersrente, hvilket efter de op gennem Aarene indvundne Erfaringer nok kan være paa krævet. Den største Skavank ved de gældende Regler er den, at Folk ræsonnerer som saa: Vi har ingen Interesse i at opspare en mindre Formue, da det blot er ensbetydende med en tilsvarende Nedsættelse af Aldersrenten, naar den Tid kommer. Det er højst uheldigt, naar man fra det offentlige Side ligefrem svækker Spareviljen i Befolkningen. Derfor kan jeg meget vel tænke mig, at man ved en varig Nyordning ændrer Fradragene inden Beregningen af Renten meget betydeligt, saa at Fradragene først begynder ved Indtægter af en Størrelse, som svarer til Aldersrentens Beløb. Paa den Maade vil man paa ny animere Spareviljen i Befolkningen.

Hvad selve Fordelingen af Udgifterne angaar, bør efter min Opfattelse Hovedregelen være den, at de Udgifter, som Kommunen ingen Indflydelse har paa, afholdes af Staten, medens de Udgifter, der beror paa et Skøn, afholdes af de paagældende Kommuner selv. Vi har jo desværre endnu den mellemkommunale Refusionsordning at trækkes med. Indførelsen af den var et Fejlgreb, som blev begaaet ved Socialreformens Gennemførelse, det kan vi lige saa godt indrømme, selv om det kan være ubehageligt nok; og den berører i høj Grad Aldersrentelovgivningen. Jeg kunde derfor have Lyst til at spørge, om den højtærede Arbejds- og Socialminister kunde tænke sig, at Refusionsreglerne i den varige Ordning, der nu forberedes i Ministeriet, blev ændret til, at Staten betalte f. Eks. de $\frac{6}{7}$ af Udgiften og Kommunen $\frac{1}{7}$. Jeg kunde ogsaa tænke mig, at Staten ligesom nu betalte de $\frac{4}{7}$ og Kommunerne $\frac{1}{7}$, medens de $\frac{2}{7}$ af Udgiften skulde afholdes af den fælleskommunale Udlygningsfond, som tilsyneladende endnu ikke er inddraget under Skattekommissionens Interessesfære. Ved Ændringer i den antydede Retning vilde de Beløb, der nu anmeldes til mellemkom-